

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI ¹⁾

z dnia 2010 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego

Na podstawie art. 14e ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 353) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz.U. Nr 130, poz. 1073) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zgłoszeniu alarmowym - należy przez to rozumieć informację o wystąpieniu lub podejrzeniu wystąpienia nagłego zagrożenia dla życia i zdrowia, środowiska lub mienia, przekazane na numer alarmowy 112 lub inny numer alarmowy obsługiwany w centrum powiadamiania ratunkowego lub wojewódzkim centrum powiadamiania ratunkowego albo przy wykorzystaniu innych środków komunikacji umożliwiających przekazanie tej informacji do centrum powiadamiania ratunkowego lub wojewódzkiego centrum powiadamiania ratunkowego;”;

2) w § 3:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na potrzeby centrum zapewnia się w szczególności:

1) pomieszczenia, spełniające wymagania w zakresie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy:

a) do obsługi zgłoszeń, w skład których wchodzi stanowiska przyjmowania i obsługi zgłoszeń alarmowych,

b) zaplecza technicznego, wyposażone w szczególności w: urządzenia zasilania awaryjnego dla urządzeń teleinformatycznych i innych urządzeń elektrycznych,

c) socjalne,

d) higieniczno-sanitarne;

2) urządzenia techniczne i środki łączności oraz systemy teleinformatyczne zapewniające realizację zadań systemu powiadamiania ratunkowego w sposób efektywny, z zachowaniem ciągłości jego działania i wymiany informacji oraz możliwości pracy, w szczególności: w przypadku braku zasilania zewnętrznego lub uszkodzenia systemów teleinformatycznych.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. Nr 216, poz. 1604).

- „4a. Pomieszczenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 lit. a i b, obejmuje się kontrolą dostępu.”,
- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Informację o utworzeniu centrum przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych wojewoda właściwy ze względu na lokalizację centrum, po uzyskaniu stosownej informacji od komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.”,
- d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
- „5a. W celu zapewnienia koordynacji realizacji zadań w centrum, wojewoda, wyznacza kierownika centrum.”,
- e) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „6. Kierownik centrum organizuje pracę centrum, a w szczególności opracowuje:”,
- f) uchyla się ust. 7;
- 3) w § 4 w ust. 1 w pkt 1 lit a otrzymuje brzmienie:
- „a) liczby i rozmieszczenia dostępnych podstawowych i specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego, oraz lotniczych zespołów ratownictwa medycznego,”;
- 4) w § 8 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) dyspozytorzy innych podmiotów oraz jednostek samorządu terytorialnego, którzy na podstawie porozumienia, o którym mowa w art. 14 c ust. 4 ustawy, realizują zadania systemu powiadamiania ratunkowego wobec swoich zasobów i prowadzonych przez nie działań;”;
- 5) w § 10:
- a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) przekazuje wojewodzie, wojewódzkiemu centrum, właściwym terytorialnie komendantom powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej, jednostkom systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne i powiatowym centrom zarządzania kryzysowego informacje mogące stanowić podstawę do wprowadzenia podwyższonej gotowości operacyjnej jednostek ratowniczo-gaśniczych lub stanu podwyższonej gotowości zakładów opieki zdrowotnej.”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Procedury reagowania kryzysowego dotyczące medycznych czynności ratunkowych, zasobów ratowniczych jednostek systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne lub zakładów opieki zdrowotnej inicjuje dyspozytor medyczny, natomiast pozostałe procedury – odpowiednio dyspozytorzy Państwowej Straży Pożarnej lub dyspozytorzy innych podmiotów oraz jednostek samorządu terytorialnego wykonujących zadania, o których mowa w art. 14c ust. 4 ustawy”;
- 6) w § 13:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Informację o utworzeniu wojewódzkiego centrum przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych wojewoda właściwy ze względu na lokalizację wojewódzkiego centrum, po uzyskaniu stosownej informacji od komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.”,

- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Na potrzeby wojewódzkiego centrum zapewnia się w szczególności:
- 1) pomieszczenia, spełniające wymagania w zakresie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy:
 - a) dla stanowisk dyspozytorów Państwowej Straży Pożarnej,
 - b) dla stanowiska lekarza koordynatora ratownictwa medycznego,
 - c) dla stanowisk operatorów numerów alarmowych,
 - d) zaplecza technicznego, wyposażone w szczególności w: urządzenia zasilania awaryjnego dla urządzeń teleinformatycznych i innych urządzeń elektrycznych,
 - e) socjalne,
 - f) higieniczno-sanitarne;
 - 2) urządzenia techniczne i środki łączności oraz systemy teleinformatyczne zapewniające realizację zadań systemu powiadamiania ratunkowego w sposób efektywny, z zachowaniem ciągłości jego działania i wymiany informacji oraz możliwości pracy, w szczególności w przypadku braku zasilania zewnętrznego lub uszkodzenia systemów teleinformatycznych.”,
 - c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:
„4a. Pomieszczenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 lit. a – d, obejmuje się kontrolą dostępu.
„4b. W celu zapewnienia koordynacji realizacji zadań w wojewódzkim centrum, wojewoda wyznacza kierownika wojewódzkiego centrum.”,
 - d) w ust. 5 wprowadzenie do wyliczenie otrzymuje brzmienie:
„5. Kierownik wojewódzkiego centrum organizuje pracę wojewódzkiego centrum, a w szczególności opracowuje:”;
- 7) w § 15:
- a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3)zapewnia wymianę informacji w czasie rzeczywistym pomiędzy lekarzem koordynatorem ratownictwa medycznego, dyspozytorami Państwowej Straży Pożarnej i operatorami w wojewódzkim centrum oraz wymianę informacji pomiędzy wojewódzkim centrum a centrami oraz dyspozytorami innych podmiotów oraz jednostek samorządu terytorialnego, które na podstawie porozumienia, o którym mowa w art. 14c ust. 4 ustawy, realizują zadania systemu powiadamiania ratunkowego.”,
 - b) uchyla się ust. 2;
- 8) w § 19 ust. 1:
- a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) przekazuje komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej informacje mogące stanowić podstawę do wprowadzenia podwyższonej gotowości operacyjnej jednostek ratowniczo - gaśniczych;”,
 - b) dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) współdziała z wojewódzkim centrum zarządzania kryzysowego, przekazując na bieżąco niezbędne informacje.”;
- 9) w § 23:

- a) w ust. 1 w pkt 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„3) przeprowadzenie w sposób spokojny i zdecydowany wyczerpującej rozmowy z osobą zgłaszającą mającej na celu uzyskanie informacji o.”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Dyspozytor centrum lub operator numerów alarmowych odbierający zgłoszenie może ze względu na jego rodzaj przekierować połączenie do właściwego dyspozytora centrum; w szczególności w przypadku odbioru zgłoszenia wymagającego wyłącznie zapewnienia pomocy osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego dyspozytor Państwowej Straży Pożarnej lub operator numerów alarmowych przekierowuje połączenie do dyspozytora medycznego, który stosuje ramową procedurę określoną w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 maja 2007 r. w sprawie ramowych procedur przyjmowania wezwań przez dyspozytora medycznego i dysponowania zespołami ratownictwa medycznego (Dz. U. Nr 90, poz. 605).”;
- 10) uchyla się § 24;
- 11) w § 25:
- a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) posługuje się co najmniej jednym językiem obcym w stopniu komunikatywnym;”;
- b) uchyla się pkt 3;
- 12) rozdział 6 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 6

Sposób i organizacja przeprowadzania szkolenia operatorów numerów alarmowych

- § 26. 1. Szkolenie dla operatorów numerów alarmowych organizują podmioty prowadzące szkolenie.
2. Szkolenie operatorów numerów alarmowych obejmuje część teoretyczną i praktyczną.
3. Sposób prowadzenia szkolenia operatorów numerów alarmowych obejmujący ramowy program szkolenia wraz z rodzajem zajęć dydaktycznych w części teoretycznej i praktycznej oraz ich wymiarem czasowym, kwalifikacje wykładowców i instruktorów, a także sposób przeprowadzania egzaminu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.
4. Zajęcia dydaktyczne na szkoleniach operatorów numerów alarmowych realizują wykładowcy i instruktorzy o przygotowaniu kierunkowym, związanym z ramowym programem szkolenia, posiadający wymagane kwalifikacje określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.
5. Podmiot prowadzący szkolenie przed jego rozpoczęciem uzyskuje zatwierdzenie programu szkolenia przez wojewodę.
6. Wojewoda zatwierdza program szkolenia po:
- 1) stwierdzeniu jego zgodności z ramowym programem, o którym mowa w ust. 3;
 - 2) przeprowadzeniu weryfikacji kwalifikacji wykładowców i instruktorów.
7. Wojewoda, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia zatwierdzenia albo cofa zatwierdzenie programu szkolenia, jeżeli program nie spełnia wymagań lub podmiot

prowadzący szkolenie nie zapewnia wykładowców i instruktorów o kwalifikacjach określonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

8. Każda zmiana programu szkolenia powoduje obowiązek ponownego uzyskania zatwierdzenia programu przez wojewodę.

§ 26 a. 1. Szkolenie operatorów numerów alarmowych zakończone jest egzaminem z zakresu wiedzy i umiejętności praktycznych objętych programem szkolenia, przeprowadzonym przez komisję egzaminacyjną, zwaną dalej „komisją”, składającą się z trzech osób:

1) przedstawiciela podmiotu prowadzącego szkolenie;

2) kierownika centrum lub wojewódzkiego centrum;

3) psychologa posiadającego co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe.

2. Członków komisji powołuje i odwołuje wojewoda. Do składu komisji nie może być powołana osoba, która jest małżonkiem lub krewnym albo powinowatym do drugiego stopnia włącznie osoby, która składa egzamin.

3. Do egzaminu może przystąpić osoba, która spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

1) odbyła wszystkie zajęcia teoretyczne i praktyczne objęte programem kursu;

2) posiada zaświadczenie o ukończeniu szkolenia operatora numerów alarmowych, które utraciło ważność, oraz jest zatrudniona w jednostkach systemu powiadamiania ratunkowego, lub pełni w nich służbę.

4. Egzamin składa się z dwóch części: egzaminu teoretycznego i praktycznego.

5. Osobie, która odbyła szkolenie i złożyła egzamin z wynikiem pozytywnym, kierownik podmiotu prowadzącego szkolenie wydaje zaświadczenie. Wzór zaświadczenia stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

6. W przypadku gdy osoba przystępująca do egzaminu nie uzyska wyniku pozytywnego w całości lub w części egzaminu lub nie przystąpi do niego w całości lub w jego części, z ważnych przyczyn losowych, może ona przystąpić do egzaminu lub jego części w następnym terminie, nie więcej jednak niż 2 razy.

7. Osoba, która ukończyła szkolenie operatorów numerów alarmowych, w terminie trzech lat od ukończenia szkolenia przystępuje do kolejnego szkolenia, aktualizującego wiedzę, w zakresie objętym programem szkolenia. Osobie, która odbyła to szkolenie i złożyła egzamin z wynikiem pozytywnym, kierownik podmiotu prowadzącego szkolenie wydaje zaświadczenie, o którym mowa w ust.5.”;

13) w § 27 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Format danych XML (XSD) wyznaczający strukturę logiczną zgłoszenia i potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia jest określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia.”;

14) uchyla się § 28;

15) § 29 i 30 otrzymują brzmienie:

„§ 29.1. „Centrum organizuje się dla terenu obejmującego powiaty zamieszkiwane przez co najmniej 1 milion mieszkańców.

2. Siedzibę jednego z centrów na terenie województwa lokalizuje się w mieście będącym siedzibą wojewody.

§ 30.1. Centrum zlokalizowane w mieście będącym siedzibą wojewody organizuje się w siedzibie wojewódzkiego centrum.

2. Siedzibą centrum lub wojewódzkiego centrum są obiekty stanowiące własność Skarbu Państwa.”;

16) uchyla się § 31;

18) § 32 otrzymuje brzmienie:

„§ 32. Kryteriów określonych w § 29 i 30 nie stosuje się do centrów powstałych na podstawie art. 14c ust. 3 ustawy.”;

19) § 35 - 37 otrzymują brzmienie:

„§ 35.1. Liczbę stanowisk operatorów numerów alarmowych w centrum i w wojewódzkim centrum określa się, przyjmując kryterium „jedno stanowisko na każde 250 tys. mieszkańców”.

2. Liczbę stanowisk dyspozytorów medycznych w centrum określa się, przyjmując kryterium „jedno stanowisko na każde 200 tys. mieszkańców”, jednak nie mniej niż 2 dyspozytorów medycznych na zmianie.

§ 36. Wskazanie liczby stanowisk operatorów numerów alarmowych na dyżurze w poszczególnych centrach i wojewódzkich centrach oraz liczby stanowisk dyspozytorów medycznych w centrach uwzględnia rozkład liczby zgłoszeń wynikającej ze statystyki obsługiwanych wywołań na numery alarmowe, z uwzględnieniem natężenia zgłoszeń w okresach dobowych (dziennych, nocnych), miesięcznych i rocznych.

§ 37 1. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu obsługi zgłoszeń alarmowych przez operatorów numerów alarmowych, wojewoda co roku dokonuje analizy liczby, rodzaju, natężenia i czasu obsługi poszczególnych zgłoszeń alarmowych.

2. W wyniku analizy, o której mowa w ust. 1, możliwe jest dostosowanie liczby, lokalizacji, terenu działania centrów oraz liczby dyspozytorów medycznych i operatorów numerów alarmowych w centrach do aktualnych potrzeb systemu powiadamiania ratunkowego.”

22) dodaje się załączniki nr 1 i 2 w brzmieniu określonym w załączniku do rozporządzenia;

23) dotychczasowy załącznik oznacza się jako załącznik nr 3.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

**W POROZUMIENIU:
MINISTER ZDROWIA**

Sposób przeprowadzenia szkolenia operatorów numerów alarmowych

1. Podmiot prowadzący szkolenie zapewnia bazę dydaktyczną dostosowaną do liczby osób uczestniczących w szkoleniu, w szczególności:

- 1) sale wykładowe,
- 2) sale ćwiczeniowe

- wyposażone w sprzęt i środki niezbędne do prowadzenia szkolenia.

2. Podmiot prowadzący szkolenie zapewnia sprawną organizację procesu dydaktycznego (jeden instruktor może prowadzić zajęcia praktyczne z grupą liczącą nie więcej niż 10 osób).

3. Podmiot prowadzący szkolenie posiada:

- 1) imienną listę osób prowadzących zajęcia w ramach poszczególnych modułów nauczania;
- 2) imienną listę uczestników szkolenia;
- 3) dokumentację zaliczania poszczególnych tematów przez uczestników szkolenia, dokumentację części praktycznej szkolenia oraz dokumentację egzaminacyjną.

Ramowy program szkolenia operatorów numerów alarmowych

1. Szkolenie powinno trwać co najmniej 70 godzin, w tym 30 godzin zajęć teoretycznych (wliczając warsztaty) oraz co najmniej 40 godzin zajęć praktycznych.

2. Program szkolenia obejmuje następujące moduły i minimalny czas zajęć:

1) organizację i działanie systemu powiadamiania ratunkowego - zadania i struktura systemu powiadamiania ratunkowego, urządzenia techniczne i systemy teleinformatyczne służące do wspomaganiania działań ratowniczych, systemy teleinformatyczne - teoria 2 godz.;

2) organizację i działanie krajowego systemu ratowniczo – gaśniczego

- a) zapoznanie z zadaniami PSP oraz organizacją krajowego systemu ratowniczo gaśniczego oraz strukturą jednostek ochrony przeciwpożarowej, zapoznanie z rodzajami specjalistycznych grup ratowniczych oraz stanowisk kierowania, zasadami dysponowania siłami i środkami PSP – teoria 2 godz.,
- b) zasady przyjmowania informacji ze zdarzenia, przydatne definicje, pojęcia i procedury przyjęte w jednostkach PSP – teoria 2 godz.,

3) organizację i działanie systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego

- a) zadania i organizacja Państwowego Ratownictwa Medycznego struktura organizacyjna jednostek ratowniczych (w tym współpraca z Lotniczym Pogotowiem Ratunkowym) – teoria 2 godz.,
- b) zasady przyjmowania informacji o zdarzeniu, zbieranie wywiadu medycznego, dokumentowanie zdarzeń. Zasady dysponowania Zespołów Ratownictwa Medycznego – teoria 3 godz.,

- 4) bezpieczeństwo i porządek publiczny oraz odpowiedzialność prawna
 - a) zapoznanie z zadaniami Policji, strukturą, organizacją służby dyżurnej i patrolowej – teoria 1 godz.,
 - b) zasady przyjmowania informacji o zdarzeniu, przydatne definicje, pojęcia i procedury przyjęte w jednostkach Policji – teoria 2 godz.,
 - c) podstawy prawne podejmowanych działań i odpowiedzialność prawna w tym zakresie, wybrane zagadnienia z prawa karnego, prawa o wykroczeniach i prawa o ruchu drogowym – teoria 2 godz.;
- 5) psychologię działań ratowniczych
 - a) wpływ sytuacji trudnych na sprawność funkcjonowania ratownika i poszkodowanych. Rola wsparcia psychicznego dla poszkodowanego i ratownika – teoria 2 godz.,
 - b) stres, jego objawy oraz sposoby radzenia sobie ze stresem – teoria i warsztaty 2 godz.,
 - c) zasady organizacji wsparcia psychicznego dla ofiar zdarzenia – teoria 1 godz.;
- 6) zasady udzielania pierwszej pomocy - praktyczne udzielanie pierwszej pomocy osobom poszkodowanym, telefoniczne przekazywanie informacji dotyczących sposobów udzielania pierwszej pomocy – teoria oraz warsztaty 4 godz.;
- 7) urządzenia techniczne i systemy teleinformatyczne służące do wspomaganie działań ratowniczych – teoria – 1 godz.;
- 8) topografia
 - a) podstawy kartografii, układów odwzorowania i odniesienia – teoria 2 godz.,
 - b) systemy informacji przestrzennej GIS – teoria 1 godz.,
- 9) warunki niezbędne do ukończenia szkolenia, o których mowa w pkt. III – teoria 1 godz.
- 10) obsługa systemów teleinformatycznych służących do wspomaganie działań ratowniczych – zajęcia praktyczne - 40 godz.

Kwalifikacje wykładowców oraz instruktorów

1. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 1) prowadzi kierownik centrum lub wojewódzkiego centrum.
2. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 2), prowadzi osoba posiadająca co najmniej trzyletnie doświadczenie w wykonywaniu czynności ratowniczo-gaśniczych.
2. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 3) prowadzi lekarz systemu, pielęgniarka systemu albo ratownik medyczny, posiadający aktualną wiedzę i umiejętności z zakresu objętego ramowym programem kursu oraz co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w wykonywaniu medycznych czynności ratunkowych.
3. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 4), prowadzi osoba, posiadająca co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w obszarze bezpieczeństwa i porządku publicznego.
4. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 5), prowadzi psycholog, posiadający co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w zakresie związanym z interwencjami kryzysowymi.

5. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 6), prowadzi osoba, o kwalifikacjach, o których mowa w pkt. 1, lub 2, lub 4, lub 5.
7. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 7) prowadzi osoba o której mowa w pkt 1,2 i 5.
8. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt. I. 5. 8) prowadzi osoba, posiadająca co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w obszarze topografii.
9. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt I. 5. 9) prowadzi kierownik szkolenia, o którym mowa w ust. 11.
10. Zajęcia szkolenia w zakresie, o którym mowa w pkt I. 5. 10) prowadzi osoba, posiadająca doświadczenie zawodowe w pracy na systemie teleinformatycznym, o którym mowa w § 12 rozporządzenia.
11. Kierownikiem szkolenia, odpowiedzialnym za realizację szkolenia zgodnie z ramowym programem szkolenia, może być osoba, wskazana przez podmiot szkolący.

Sposób przeprowadzania egzaminu

1. Egzamin teoretyczny przeprowadzany jest w formie testu, ujętego w kartę testową, składającego się z zestawu 30 zadań testowych wybranych przez komisję.
2. Karty testowe są przygotowywane, przechowywane i przekazywane w warunkach uniemożliwiających ich nieuprawnione ujawnienie oraz dostarczane na miejsce egzaminu teoretycznego przez kierownika szkolenia w dniu, w którym ma być przeprowadzony egzamin.
3. Karty testowe są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający zapoznanie się z ich treścią przez osoby nieuprawnione. Usunięcie zabezpieczeń i ujawnienie treści kart testowych następuje w sali egzaminacyjnej po rozpoczęciu egzaminu teoretycznego w obecności osób zdających.
4. W trakcie egzaminu teoretycznego zabronione jest wynoszenie lub usuwanie w inny sposób karty testowej z sali egzaminacyjnej.
5. Odpowiedzi na zadania testowe udziela się wyłącznie na karcie testowej.
6. Podstawą do zaliczenia egzaminu teoretycznego jest udzielenie prawidłowych odpowiedzi na co najmniej 90 % zadań testowych zawartych w karcie testowej.
7. Pozytywny wynik egzaminu teoretycznego stanowi warunek konieczny dopuszczenia do egzaminu praktycznego.
8. Egzamin praktyczny obejmuje wykonanie przez osobę zdającą:
 - 1) trzech losowo wybranych zadań egzaminacyjnych sprawdzających umiejętność telefonicznego przekazywania informacji dotyczących sposobów udzielania pierwszej pomocy oraz
 - 2) pięciu losowo wybranych zadań egzaminacyjnych sprawdzających praktyczne postępowanie w ramach przyjmowania zgłoszeń na numery alarmowe.
9. Wykonanie zadań, o których mowa w pkt. 8, oceniane jest odrębnie przez każdego członka komisji, posługującego się następującą skalą ocen: 5 (bardzo dobry), 4,5 (dobry plus), 4 (dobry), 3,5 (dostateczny plus), 3 (dostateczny), 2 (niedostateczny). Oceną końcową za dane zadanie jest ocena wynikająca ze średniej arytmetycznej ocen cząstkowych, uzyskanych od poszczególnych członków komisji, z zastrzeżeniem pkt 10.

10. Ocenę niedostateczną za dane zadanie uzyskuje się w przypadku ocenienia zadania na ocenę niedostateczną przez co najmniej dwóch członków komisji.

11. Oceną końcową za egzamin praktyczny jest ocena wynikająca ze średniej arytmetycznej ocen cząstkowych, uzyskanych za każde zadanie, zaokrąglona do oceny, o której mowa w pkt. 9, z tym że egzamin praktyczny uznaje się za zaliczony, jeżeli osoba zdająca otrzyma ocenę co najmniej dostateczną.

WZÓR

.....
(pieczęć podmiotu prowadzącego szkolenie)

(miejsowość, data)

Nr/.....r.
(numer zaświadczenia)

ZAŚWIADCZENIE

o ukończeniu szkolenia operatora numerów alarmowych

Zaświadcza się, że:

Pani/Pan
(imię i nazwisko, numer PESEL)

uczestniczyła/uczestniczył w organizowanym przez

.....
(nazwa i siedziba podmiotu prowadzącego szkolenie)

w dniach: od do
(dzień/miesiąc/rok) (dzień/miesiąc/rok)

szkoleniu operatorów numerów alarmowych

i złożyła/złożył egzamin przed Komisją Egzaminacyjną z
wynikiem pozytywnym,

.....
(pieczęć i podpis kierownika podmiotu
prowadzącego szkolenie)

.....
(podpisy członków komisji egzaminacyjnej)

UZASADNIENIE

Podstawowym celem, jaki przyświeca projektowi zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz.U. Nr 130, poz. 1073), jest konieczność dokonania niezbędnych weryfikacji w zakresie funkcjonowania systemu oraz przyspieszenie prac nad budową stabilnego, jednolitego, ogólnokrajowego, funkcjonalnego i ekonomicznego systemu powiadamiania ratunkowego. Istnienie sprawnie działających centrów powiadamiania ratunkowego nabiera szczególnego znaczenia w kontekście zapewnienia bezpieczeństwa i właściwej obsługi zgłoszeń alarmowych w czasie Mistrzostw Europy w piłce nożnej EURO 2012.

Projekt zmian do rozporządzenia w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego, zawiera również wnioski, które okazały się niezbędne do wprowadzenia, po wdrożeniu pilotażu centrum powiadamiania ratunkowego, uruchomionego za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie.

Wnioski, wynikające z tego projektu (pilotażu) nakazują w dużym stopniu zmienić podejście do organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego, określonych dotychczasowymi przepisami. Pełne wdrożenie wniosków ww. pilotażu wymaga zmian ustawowych. Zakres zmian przewidzianych w rozporządzeniu, dotyczy m.in. doprecyzowania kwestii funkcjonowania i organizacji centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego, kwestii dotyczącej szkolenia operatorów numerów alarmowych i kryteriów do określenia liczby, lokalizacji i terenu działania centrum powiadamiania ratunkowego oraz liczby stanowisk dyspozytorów medycznych i stanowisk operatorów numerów alarmowych.

Kolejnym argumentem przemawiającym za zmianą rozporządzenia jest także możliwość ograniczenia wydatków związanych z utworzeniem i funkcjonowaniem centrów powiadamiania ratunkowego. Dla przykładu wskazać należy, że koszty tworzenia centrum w Krakowie, na etapie wdrożenia pilotażowego wyniosły łącznie 1.410.000 zł., w tym: koszty związane z użytkowaniem sprzętu i oprogramowania – 915.000 zł, usługi telekomunikacyjne – 115.000 zł, wynagrodzenia – 245.000 zł, pozostałe (energia elektryczna, woda, gaz, materiały biurowe, usługi komunalne).

Centrum, które oddano do użytku w kwietniu 2009 roku, zorganizowano w celu zweryfikowania i sprawdzenia teoretycznych założeń wobec realnego zorganizowania CPR oraz jego funkcjonowania w celu zapewnienia bezpieczeństwa ponad 1 mln mieszkańcom na terenie województwa małopolskiego. Działanie Centrum oparte jest o najnowsze rozwiązania IT i telekomunikacyjne, które wypełniają zalecenia Dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników.

Pilotaż wykazał bowiem, że można w stosunkowo krótkim czasie, przy zaangażowaniu względnie niewielkich środków finansowych, dobrze zorganizować system obsługi zgłoszeń alarmowych, nie tylko dla numeru 112, ale i dla 998 i 999 dla populacji liczącej ponad 1 mln osób, z możliwością rozszerzenia funkcjonalności o odbiór kolejnych numerów alarmowych oraz zwiększenia zasięgu terytorialnego. Wskazać należy, że od 2010 r. centrum funkcjonuje jako regularne centrum powiadamiania ratunkowego.

Przy podjęciu decyzji o organizacji i przeprowadzeniu pilotażu kierowano się koniecznością:

- osiągnięcia standardów funkcjonowania numeru alarmowego „112” określonych przez Unię Europejską ,
- opracowania docelowej koncepcji Systemu Powiadamiania Ratunkowego na terenie województwa małopolskiego,
- integracji (zapewnienie kompatybilności) w ramach jednolitego systemu powiadamiania ratunkowego w województwie małopolskim podmiotów przyjmujących zgłoszenia na numery alarmowe 112, 998 i 999 oraz podmiotów dysponujących siły i środki ratownicze na miejsce zdarzenia, funkcjonujących w ramach PSP i PRM,
- opracowania praktycznych wniosków z doświadczeń pozyskanych w ramach pilotażu dla potrzeb przyszłych rozwiązań docelowych w skali kraju.

Warto zauważyć, że po przeprowadzeniu pilotażu zanotowano spadek liczby wywołań na numery alarmowe w województwie małopolskim. Porównując wywoływania na podstawowe numery alarmowe przed i po wprowadzeniu pilotażu wskazać należy, iż największą liczbę wywołań stanowiły połączenia na numer 112 (przed i po pilotażu). Jako drugi, pod względem liczby zgłoszeń, był numer alarmowy 997 (przed pilotażem), następnie 998 i 999 (także przed pilotażem). Podczas pilotażu największa liczba wywołań w ciągu dnia dotyczyła numeru alarmowego 112 (879, 77), natomiast liczba połączeń na numer 998 w ciągu dnia wynosiła 73,17. Brak danych uwzględniających numery 997 i 999 wynika z organizacji centrum powiadamiania ratunkowego w Krakowie.

Zaakcentować należy tendencję, że wraz z upływem czasu funkcjonowania pilotażu, liczba połączeń na numer 998 w końcowym efekcie malała, zaś na numer 112 liczba wywołań wzrosła. Największą liczbę przekierowań do służb z numeru 112 odnotowano do Policji (52.512), następnie do Ratownictwa Medycznego - 32.538 i PSP - 1.524 (dane przed pilotażem). Po przeprowadzeniu pilotażu zarejestrowano 28,06% przekierowań do KM Policji, 16,06% do Krakowskiego Pogotowia Ratunkowego, 4,49% do PSP oraz 51,40% zgłoszeń związanych było z innymi zdarzeniami.

Należy zaznaczyć, że w warunkach organizacji pilotażu centrum powiadamiania ratunkowego w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim, poprzez wprowadzenie rozdziału przyjmowania zgłoszeń i dysponowania całkowicie zlikwidowane zostały tzw. „połączenia oczekujące”. Wprowadzenie zatem wzorca modelu organizacji centrum powiadamiania ratunkowego wzorowanego na modelu „małopolskim” w istotny sposób wpłynęłoby na skuteczność i poprawę obsługi zgłoszeń.

Proponowane niniejszą regulacją zmiany:

- 1) wskazane w § 2 mają charakter redakcyjny i porządkujący,
 - w przypadku pojęcia „zgłoszenia alarmowego”, celem jest podkreślenie, że chodzi o przekazanie informacji o zdarzeniu, nie za pomocą dostępnych w centrum środków komunikacji, lecz przy użyciu „innych środków komunikacji umożliwiających przekazanie tej informacji do centrum powiadamiania ratunkowego”, co wyraźnie kładzie nacisk na rozszerzenie katalogu możliwych do zastosowania środków umożliwiających powiadomienie o zdarzeniu;
- 2) wskazane w § 3 i 13 mają charakter porządkujący, precyzują wymagania BHP i bezpieczeństwa ogólnego poszczególnych rodzajów pomieszczeń. Sprecyzowano także, sposób zawiadamiania MSWiA o utworzeniu centrum, w przypadkach o których mowa w art. 14c ust. 3 ustawy;
 - dodanie nowych jednostek redakcyjnych - w § 3 ust. 4a oraz w § 13 ust. 4a ma na celu wprowadzenie systemu kontroli dostępu. Kontrola dostępu należy do najczęściej

wdrażanych systemów bezpieczeństwa. System kontroli dostępu, umożliwia ograniczenie dostępu do wybranych pomieszczeń lub stref oraz wizualizację stanów zagrożenia na terenie obiektu.

- zmiana dokonana w § 3 ust. 5 projektu rozporządzenia polegająca na powierzeniu wojewodzie obowiązku informowania o utworzeniu centrum powiadamiania ratunkowego oraz odpowiednia zmiana w § 13 ust. 1 wprowadzone zostały, ponieważ zgodnie z art. 12 ustawy o ochronie przeciwpożarowej i, iż minister właściwy do spraw wewnętrznych pełni nadzór nad funkcjonowaniem systemu powiadamiania ratunkowego. Art.14a ust. 9 ww. ustawy – wskazuje, że wojewoda kontroluje i koordynuje system powiadamiania ratunkowego na obszarze województwa.
- dalsze zmiany w § 3 i 13 zmierzają do wypełnienia upoważnienia ustawowego w zakresie funkcjonowania centrum powiadamiania ratunkowego, poprzez określenie podmiotu kierującego centrum – kierownika centrum. Celem wyznaczenia tego podmiotu będzie w szczególności zapewnienie osoby odpowiedzialnej za organizację bieżącej pracy centrum. Warto zaznaczyć, że kierownik centrum (oraz odpowiednio wojewódzkiego centrum) ma w szczególności realizować zadania określone w § 3 ust. 6 i w § 13 ust. 5 rozporządzenia. Należy zaznaczyć, że w centrum powiadamiania ratunkowego, czy też w wojewódzkim centrum powiadamiania ratunkowego funkcjonować będą różne podmioty, które będą znajdowały się poza możliwością kontaktu z podmiotem, który je zatrudnia. Kierownik centrum powiadamiania ratunkowego/wojewódzkiego centrum powiadamiania ratunkowego ma skoordynować pracę różnych osób – dyspozytorów medycznych (zatrudnianych przez dysponentów zespołów ratownictwa medycznego), dyspozytorów PSP (zatrudnianych przez komendy miejskie/powiatowe PSP), operatorów numerów alarmowych (zatrudnianych przez wojewodów). Możliwa będzie ponadto praca dyspozytorów Policji (zatrudnianych przez KMP). W związku z powyższym należy wskazać osobę odpowiedzialną za bieżącą organizację pracy w centrum powiadamiania ratunkowego/wojewódzkim centrum powiadamiania ratunkowego. Analizując pojęcie „organizowania” w kontekście art. 14c ust. 1 ustawy o ochronie przeciwpożarowej, należy zaznaczyć, że „organizowanie” z natury rzeczy w pewnym momencie zostanie zakończone. Mając na względzie powyższe, wydaje się że regulacje dotyczące struktury zarządzania „centrami powiadamiania ratunkowego” dotyczą jedynie etapu tworzenia (organizowania) i zostaną skonsumowane, z chwilą zakończenia tego etapu. Mając na względzie powyższe, obecnie zaznaczyć należy, że również określona w ustawie o ochronie przeciwpożarowej oraz rozporządzeniu w sprawie organizacji oraz funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego – rola - komendantów powiatowych oraz wojewódzkich PSP uniemożliwia im realizację obowiązku polegającego na organizacji bieżącej pracy centrów, ponieważ komendanci nie mają żadnego przełożenia na – jak wskazano powyżej różne osoby wykonujące pracę w centrum, czy wojewódzkim centrum, zatrudnione przez różne podmioty.

Wskazać również należy, że powyższa regulacja jest uzasadniona w świetle art. 22 pkt 2 ustawy o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz.U. Nr 31, poz. 206), zgodnie z którym to przepisem, wojewoda zapewnia współdziałanie wszystkich organów administracji publicznej w zakresie bezpieczeństwa. Celowe jest więc wskazanie wojewody jako organu powołującego ww. kierownika centrum i wojewódzkiego centrum. W zakresie dotyczącym stosunku pracy kierownika centrum (kierownika wojewódzkiego centrum) oraz jego powołania i odwołania przewidziano, że stosuje się przepisy kodeksu pracy.

Uchylenie w § 3 ust. 7 związane jest z wprowadzeniem stanowiska kierownika centrum, który będzie organizował pracę centrum i zapewniał wykonywanie wszystkich zadań.

3) wskazane w § 8 ust. 2 pkt 3, w § 10 ust. 2 i w § 15 ust. 1 pkt. 3 mają charakter redakcyjny, gdyż dysponowanie siłami podmiotów ratowniczych będzie następowało poprzez dyspozytorów właściwych podmiotów a nie przez stanowiska pracy.

4) wskazane w § 10 ust. 1 pkt. 2 mają charakter redakcyjny, polegają na dodaniu „wojewody” jako podmiotu odpowiedzialnego za wprowadzanie stanu podwyższonej gotowości Zakładów Opieki Zdrowotnej.

5) przewidziane w § 15 mają charakter porządkujący; zmiany dokonane w zakresie § 15 ust. 1 pkt 3 mają na celu wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wojewódzkie centrum, zapewnia wymianę informacji – nie pomiędzy poszczególnymi stanowiskami, a pomiędzy dyspozytorami; uchylenie ust. 2 związane jest z faktem, że zasady poszczególnych numerów alarmowych określone są w innych przepisach.

6) przewidziane w § 19 mają charakter porządkujący i redakcyjny, gdyż wojewodowie nie są właściwi do podwyższania gotowości operacyjnej. Ponadto dodano obowiązek współpracy z wojewódzkimi centrami zarządzania kryzysowego.

7) przewidziane w § 23 i 24 mają charakter redakcyjny, gdyż wywiad operatora numeru alarmowego musi być wyczerpujący, a nie koniecznie przeprowadzony krótko. Zmiana w zakresie ust. 2 art. 23 związana jest z tym, że w wyjątkowych przypadkach może dojść do sytuacji, kiedy zgłoszenie będzie wymagało przekierowania do właściwego dyspozytora. Zgłoszenia na numery alarmowe powinni odbierać wyłącznie właściwie przeszkoleni dyspozytorzy, numer 112 – operatorzy numeru alarmowego, numer 998 – dyspozytorzy PSP, numer 999 – dyspozytorzy medyczni. Istniejący zapis wprowadza niedopuszczalne propozycje odbioru numerów alarmowych (np. tel. 998 /Państwowa Straż Pożarna/ przez ratownika medycznego, a tel. 999 /Państwowe Ratownictwo Medyczne/ przez strażaka). Celem powinno być zagwarantowanie odbioru numeru alarmowego danej służby przez odpowiednich pracowników.

8) wprowadzone w § 25 mają na celu rozszerzenie kręgu osób, które mogą być operatorami numerów alarmowych, poprzez usunięcie wyliczenia, że mogą to być w szczególności osoby posługujące się językiem angielskim, niemieckim lub rosyjskim. Zrezygnowano ponadto również z przepisu dotyczącego konieczności posiadania zdolności do wykonywania pracy na stanowisku operatora numerów alarmowych potwierdzoną orzeczeniem lekarza medycyny pracy, gdyż obowiązek ten wynika z innych przepisów. Dodatkowo wprowadzenie takiego kryterium może być uznane za dyskryminujące, gdyż ogranicza krąg osób – mogących wykonywać zawód operatora numerów alarmowych – do osób już posiadających orzeczenie lekarza medycyny pracy poświadczające zdolność do wykonywania pracy na stanowisku operatora numerów alarmowych.

10) zmiany w zakresie Rozdziału 6, mają na celu przede wszystkim rozszerzenie zakresu podmiotowego w zakresie prowadzenia szkoleń operatorów numerów alarmowych. Szkoły PSP nie są jedynymi podmiotami, które mogą szkolić w tym zakresie. Wprowadzenie takiego modelu szkolenia może utrudnić uzyskiwanie kwalifikacji przez wszystkich zainteresowanych, a dodatkowo podniesie koszty np. dojazdu. Zauważyć należy ponadto, że wprowadzenie innych podmiotów, niż szkoły PSP które uzyskują zatwierdzenie programu szkolenia podyktowane jest również merytorycznym programem szkolenia, w zakres programu szkolenia wchodzić będzie: organizacja i działanie systemu państwowego ratownictwa medycznego, bezpieczeństwo i porządek publiczny,

odpowiedzialność prawna i topografia. Na rynku istnieją inne ośrodki szkolenia np. Policji lub podmiotów ratownictwa medycznego. Proponowany mechanizm wzorowany jest na systemie szkoleń w systemie Państwowego Ratownictwa Medycznego, w zakresie kwalifikowanej pierwszej pomocy, określonym w art. 13 ust. 2 - 8 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. Nr 191, poz. 1410 z późn. zm.). Wprowadzono również zmiany, poprzez określenie w załączniku nr 1 do rozporządzenia sposobu przeprowadzania szkolenia operatorów numerów alarmowych obejmujący ramowy program szkolenia wraz z rodzajem zajęć dydaktycznych w części teoretycznej i praktycznej oraz ich wymiarem czasowym, kwalifikacje wykładowców i instruktorów a także sposób przeprowadzanie egzaminu, w którym ujęto ramowy program szkoleń operatorów numerów alarmowych – w celu zapewnienia przejrzystości systemu szkoleń operatorów numerów alarmowych. W celu poprawy przejrzystości regulacji dotyczącej systemu powiadamiania ratunkowego, zakres dotychczasowego programu szkolenia operatorów numerów alarmowych, rozszerzonego o aspekt zasad udzielania pierwszej pomocy (co wydaje się być niezbędne przy udzielaniu wsparcia i pomocy osobie dzwoniącej na numer alarmowy), przeniesiono do treści załącznika nr 1 wskazując jednocześnie zakres czasowy poszczególnych grup zagadnień. Jednocześnie treść dotychczasowego § 26 została podzielona na dwie odrębne jednostki redakcyjne § 26 i 26 a, w celu pogrupowania poszczególnych grup zagadnień objętych zakresem regulacji. W § 26 określono podstawowe zagadnienia dotyczące szkolenia operatorów numerów alarmowych, w § 26 a natomiast zagadnienia dotyczące egzaminów na operatorów numerów alarmowych. Jednocześnie wobec powagi zagadnienia jakim jest posiadanie uprawnień umożliwiających podjęcie pracy w charakterze operatora numerów alarmowych oraz potrzebę ujednoczenia tak poziomu kształcenia, jak i programów szkolenia, konieczne jest wprowadzenie jednolitego w skali kraju wzoru zaświadczenia o ukończeniu szkolenia operatora numerów alarmowych.

11) zmiany w zakresie Rozdziału 8 mają na celu dostosowanie kryteriów do określenia liczby, lokalizacji i terenu działania centrum powiadamiania ratunkowego oraz liczby stanowisk dyspozytorów medycznych i operatorów numerów alarmowych do wniosków, które wynikają z pilotażu. Intencją wprowadzenia zmian jest przede wszystkim czytelne wskazanie kryteriów do określenia liczby centrów powiadamiania ratunkowego, tak by organizowany system powiadamiania ratunkowego (i centra powiadamiania ratunkowego) był jednolity tak organizacyjnie, jak również pod względem obsługiwanego obszaru.

- zmieniono brzmienie dotychczasowego § 29 i 30. Nowe brzmienie przepisu zmienia kryteria dotyczące określenia liczby centrów powiadamiania ratunkowego. Zmiana ww. kryterium stanowi również wynik badań przeprowadzonych w ramach pilotażu centrum powiadamiania ratunkowego przeprowadzonego w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim. Wyniki pilotażu centrum powiadamiania ratunkowego wskazują, jednoznacznie, że populacja licząca 1 mln mieszkańców może być obsługiwana przez jedno centrum powiadamiania ratunkowego. Wskaźnik ten uznano jako główne kryterium do określenia liczby centrów powiadamiania ratunkowego. Zaznaczyć należy ponadto, że w przepisie § 29 przewidziano dodatkowo regulację, zgodnie z którą centrum powiadamiania ratunkowego utworzone w mieście wojewódzkim umiejscowione ma być w tej samej siedzibie co wojewódzkie centrum. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają przede wszystkim względy ekonomiczne. Przewidziano również regulację, zgodnie z którą siedzibą centrum lub wojewódzkiego centrum mają być obiekty stanowiące własność Skarbu Państwa, co zmniejszy koszty ich utrzymania w przyszłości.

- uchylenie § 31 wynika z nowych kryteriów tworzenia centrów, podanych w § 29 i 30.
 - Zmiany przewidziane w § 32 mają charakter porządkujący i wynikają z uchylenia § 31.
 - proponuje się nowe brzmienie § 35. Zgodnie z nowo proponowanym przepisem, liczbę stanowisk operatorów numerów alarmowych w centrum i wojewódzkim centrum określa się, przyjmując kryterium „jedno stanowisko na każde 250 tys. mieszkańców”. Liczbę stanowisk dyspozytorów medycznych w centrum określa się, przyjmując kryterium „jedno stanowisko na każde 200 tys. mieszkańców”. Proponowana zmiana uzasadniona jest faktem posiadania wniosków dotyczących liczby połączeń alarmowych przychodzących na poszczególne numery alarmowe, jak i doświadczeniami w zakresie potrzebnych zasobów ludzkich do zaangażowania, w celu obsługi tych zgłoszeń.
 - wprowadzono nowe brzmienie § 37, w którym zmieniona została redakcja przepisu dotyczącego weryfikacji liczby, lokalizacji, terenu działania centrów oraz liczby dyspozytorów medycznych i operatorów numerów alarmowych w centrach do aktualnych potrzeb systemu powiadamiania ratunkowego. W obecnym stanie prawnym podmiotem tym jest komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej. Wydaje się jednak, że ze względów systemowych, wobec brzmienia art. 14 c ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, zgodnie z którym komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, w uzgodnieniu z wojewodą, określi liczbę, lokalizację i teren działania centrów powiadamiania ratunkowego oraz liczbę stanowisk dyspozytorów medycznych i stanowisk operatorów numerów alarmowych w związku z art. 14 a ust. 8 i 9 ww. ustawy, na podstawie którego wojewoda kontroluje oraz nadzoruje funkcjonowanie systemu powiadamiania ratunkowego na obszarze województwa oraz przy pomocy komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej oraz komendantów powiatowych (miejskich) Państwowej Straży Pożarnej, organizuje oraz koordynuje funkcjonowanie systemu powiadamiania ratunkowego, celowa jest zmiana regulacji w zakresie przeprowadzania odnośnej analizy. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawia również fakt, że wprowadzana regulacja koresponduje z uprawnieniami wojewody w zakresie nadzoru i koordynowania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego na terenie województwa (art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym).
- 12) Dodano dwa nowe załączniki do rozporządzenia. W załączniku nr 1 określono ramowy program szkolenia operatorów numerów alarmowych obejmujący również rodzaje zajęć dydaktycznych w części teoretycznej i praktycznej wraz z ich wymiarem czasowym a także kwalifikacje wykładowców i instruktorów oraz zasady organizowania egzaminów i ich zaliczania. W załączniku nr 2 określony został wzór zaświadczenie o ukończeniu szkolenia operatora numerów alarmowych. W związku z wprowadzeniem dwóch nowych załączników, dotychczasowy załącznik do rozporządzenia określający format danych XML (XSD) wyznaczający strukturę logiczną zgłoszenia i potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia został oznaczony jako załącznik nr 3.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt rozporządzenia.

Projekt oddziałuje na służby, organizacje i podmioty ustawowo powołane do niesienia pomocy na wypadek wystąpienia nagłego zagrożenia zdrowotnego lub podejrzenia (ryzyka)

wystąpienia nagłego zagrożenia dla życia i zdrowia oraz mienia lub środowiska, jak również na terenowe organy administracji rządowej oraz samorządowej.

2. Wpływ aktu prawnego na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Przedmiotowa zmiana nie wywoła wzrostu wydatków z budżetu państwa. Projekt rozporządzenia weryfikuje założenia funkcjonowania wymienionego systemu, jednak koszty budowy pozostają na niezmiennym poziomie – 250 mln zł (w latach 2009 - 2012) i zostaną sfinansowane głównie z budżetu państwa oraz środków unijnych. W budżecie państwa na rok 2010 w rezerwie celowej poz. 9, budowa systemu powiadamiania ratunkowego na terenie kraju, zaplanowana została m. in. kwota 34 100 tys. zł na budowę systemu powiadamiania ratunkowego na terenie kraju. Natomiast na rok 2011 zaplanowana została kwota 69 100 tys. zł.

W roku 2009, z rezerwy celowej (pozycja 10 – ratownictwo medyczne) dla poszczególnych województw uruchomiono kwotę **18,4 mln zł**. Wydatki (poza województwem małopolskim) realizowane były przez Komendy Wojewódzkie i Powiatowe /Miejskie PSP (dział – 754 (bezpieczeństwo publiczne i ochrona ppoż, rozdział – 75410 (komendy wojewódzkie PSP, rozdział – 75411(komendy powiatowe PSP). W przypadku województwa małopolskiego, powstało funkcjonujące centrum powiadamiania ratunkowego, w przypadku pozostałych województw rozpoczęto prace związane z przygotowaniem funkcjonowania stanowisk kierowania PSP.

Podział dotacji w 2009 roku przedstawiał się następująco:

Województwo	Kwota uruchomiona w 2009 r. (w tys. zł)		
	CPR ogółem	WCPR	Razem
DOLNOŚLĄSKIE	1.300	0	1.300
KUJAWSKO-POMORSKIE	940,35	159,65	1.100
LUBELSKIE	1.000	0	1.000
LUBUSKIE	350	150000	500
ŁÓDZKIE	688	512000	1.200
MAŁOPOLSKIE	1.600 Wydatki realizowane przez Urząd Wojewódzki		
MAZOWIECKIE	2.500	0	2.500
OPOLSKIE	400	200	600
PODKARPACKIE	927	73	1.000
PODLASKIE	575	25	600
POMORSKIE	840	160	1.000
ŚLĄSKIE	2.100	100	2.200
ŚWIĘTOKRZYSKIE	600	100	700
WARMIŃSKO-MAZURSKIE	641,44	58,56	700
WIELKOPOLSKIE	980	620	1.600
ZACHODNIOPOMORSKIE	762	38	800
POLSKA	14.403,79	2.396,21	18.400

Rezerwa celowa, poz. 9, budowa systemu powiadamiania ratunkowego na rok 2010 r. została przeznaczona w sposób następujący:

lp.	województwo	lokalizacja CPR /WCP	kwota przydzielona w ramach rezerwy celowej na 2010 rok (w zł)
1.	dolnośląskie	Wrocław, ul. Strzegomska 148, Urząd Miasta	1 100 000
2.	kujawsko – pomorskie	Toruń, Toruńskie Centrum Zarządzania Kryzysowego, ul. Legionów 70	1 000 000
		Bydgoszcz, Bydgoskie Centrum Bezpieczeństwa, ul. Grudziądzka 9/15	
3.	lubelskie	Lublin, ul. Szczerbowskiego 6, KW PSP	1 020 000
4.	lubuskie	Gorzów Wlkp., Lubuski UW, ul. Jagiellończyka 8	1 020 000
5.	łódzkie	Łódź, ul. Pienista 71	2 950 000
6.	małopolskie	Kraków, Małopolski UW, ul. Basztowa 22	3 301 000
7.	mazowieckie	Warszawa, ul Młynarska 43/45	2 100 000
		Radom, ul. Traugutta 57, KM PSP	
8.	opolskie	Opole, ul. Oleska 123, budynek Okręgowej Stacji Chemiczno - Rolniczej,	1 507 000 – kwota uległa zmniejszeniu o 1 442 000 zł na wnioszek wojewody i wynosi 65 000
9.	podkarpackie	Rzeszów, KM PSP, ul. Mochnackiego 4	500 000
10.	podlaskie	Białystok, KW PSP, ul. Warszawska 3	1 000 000
11.	pomorskie	Gdańsk, KW PSP, ul. Sosnowa 2	1 835 000
12.	śląskie	Katowice, UW, ul. Jagiellońska 25	80 000
13.	świętokrzyskie	Kielce, ul. Sandomierska 81, KW PSP	1 200 000
14.	warmińsko-mazurskie	Olsztyn, ul. Niepodległości 16, KW PSP	1 120 000

15.	wielkopolskie	Poznań, ul. Wiśniowa 13a, budynek UW	4 000 000
16.	zachodniopomorskie	Szczecin, ul. Wały Chrobrego 4, UW	1 500 000

W ramach ww. rezerwy, sfinansowane zostaną również koszty podłączenia lokalizacji WCPR do węzłów sieci OST 112, które przeprowadzi Policja. W tym celu, w dniu 9 września 2010 roku Minister SWiA wystąpił z wnioskiem do Ministra Finansów o uruchomienie kwoty **4.000.000 zł** z rezerwy celowej poz. 9 – Budowa systemu powiadamiania ratunkowego na terenie kraju. Środki zostały przyznane decyzją Ministra Finansów z dnia 17 września 2010 roku.

Pozostała kwota w wysokości **6.309.000 zł** będzie przeznaczona na zapewnienie infrastruktury telekomunikacyjnej w celu uruchomienia transmisji danych w OST 112 na potrzeby obsługi Wojewódzkich Centrów Powiadamiania Ratunkowego (WCPR). Środki te zostaną wykorzystane na opłacenie usługi zestawienia łączy OST 112 na poziomie wojewódzkim (POL20), co po podłączeniu WCPR do OST 112, umożliwi uruchomienie komunikacji na potrzeby obsługi zgłoszeń alarmowych przez WCPR. Ww. środki zostały przyznane Centrum Projektów Informatycznych decyzją Ministra Finansów z dnia 13 października 2010 roku.

Warto dodać, że jakkolwiek trudno jest jednoznacznie oszacować kwotę, to na pewno wraz ze zmianą podejścia do budowy centrów powiadamiania ratunkowego, dokonane zostaną znaczące redukcje wydatków.

Redukcja kosztów będzie wynikała ze zlokalizowania w jednym miejscu centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego. W stosunku do wcześniejszych ustaleń dotyczących ewentualnej liczby centrów powiadamiania ratunkowego, w 11 województwach, w których uzgodniono dokumenty nazwane „Koncepcjami systemu powiadamiania ratunkowego na obszarze województwa” – planowano 126 centrów powiadamiania ratunkowego. W sytuacji zastosowania kryteriów określania liczby centrów powiadamiania ratunkowego, zgodnie z którym jedno centrum jest tworzone dla obszaru zamieszkiwanego przez 1 mln mieszkańców, centrów powiadamiania ratunkowego nie powinno powstać więcej niż 38 w skali całego kraju. Obecnie realizowany jest pierwszy etap wdrażania systemu powiadamiania ratunkowego, w którym powstaną centra powiadamiania ratunkowego i wojewódzkie centra powiadamiania ratunkowego tworzone głównie w miastach wojewódzkich. W etapie tym powstanie pierwszych 18 centrów powiadamiania ratunkowego.

Redukcja kosztów zostanie również osiągnięta poprzez zmniejszenie liczby operatorów numerów alarmowych, w stosunku do pierwotnie planowanych zasobów (co oznacza, że taka sama liczba zgłoszeń zostanie obsłużona przez mniejszą liczbę operatorów). Kryterium dotyczące operatorów numerów alarmowych – w stosunku do niektórych kryteriów przewidzianych w obecnie obowiązującym rozporządzeniu zostało sześciokrotnie zmniejszone. Kryterium określania liczby operatorów numerów alarmowych i dyspozytorów medycznych oszacowane zostało na podstawie wniosków wynikających z pilotażu centrum powiadamiania ratunkowego w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, dla populacji 1 miliona mieszkańców oraz na podstawie danych wynikających ze zbieranych corocznie danych dotyczących liczby wywołań na podstawowe numery alarmowe.

Należy zaznaczyć, że wprowadzenie funkcji „kierownika centrum” oraz „kierownika wojewódzkiego centrum” nie pociągnie za sobą dodatkowych skutków dla budżetu państwa, gdyż osoba ta będzie powoływana spośród osób już zatrudnionych w danej jednostce

organizacyjnej, a zadanie kierownika centrum/kierownika wojewódzkiego centrum będzie dodatkowym zadaniem ww. osób.

Umieszczanie centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego w obiektach stanowiących własność Skarbu Państwa nie pociągnie za sobą dodatkowych skutków dla budżetu państwa, gdyż wszystkie obecnie wytypowane i uzgodnione lokalizacje tychże centrów są obiektami posiadającymi status własności Skarbu Państwa.

Objęcie systemu szkoleń operatorów numerów alarmowych o zasady udzielania pierwszej pomocy, jest bardzo ważnym elementem, w pracy operatora numerów alarmowych. Nie pociągnie za sobą dodatkowych skutków dla budżetu państwa.

3. Konsultacje społeczne.

Projekt został przekazany do konsultacji: Forum Związków Zawodowych, NSZZ „Solidarność” i Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych oraz Stowarzyszeniu Pożarników Polskich, Naczelnej Izbie Lekarskiej, Polskiemu Towarzystwu Medycyny Ratunkowej, Polskiemu Towarzystwu Medycyny Stanów Nagłych i Katastrof, Polskiej Radzie Resuscytacji i Polskiemu Towarzystwu Anestezjologii i Intensywnej Terapii, Związkowi Pracodawców Ratownictwa Medycznego SP ZOZ, Polskiemu Stowarzyszeniu Ratowników Medycznych, Stowarzyszeniu Zawodowemu Ratowników Medycznych, Ogólnopolskiemu Związkowi Zawodowemu Ratowników Medycznych, Polskiemu Towarzystwu Ratownictwa Medycznego, Instytutowi Ratownictwa Medycznego.

W ramach konsultacji społecznych, uwagi do projektu zgłosiły: Krajowy Związek Zawodowy Pracowników Ratownictwa Medycznego Komisja Krajowa, Polskie Towarzystwo Ratownictwa Medycznego, Polskie Stowarzyszenie Ratowników Medycznych, Ogólnopolski Związek Zawodowy Pracowników Służb Ratowniczych Komisja Krajowa, Krajowy Związek Zawodowy Pracowników Ratownictwa Medycznego Komisja Zakładowa w Zielonej Górze, Polskie Stowarzyszenie Ratowników Medycznych. W znacznej części, uwagi zgłoszone przez środowisko Ratownictwa Medycznego były tożsame. Uwzględniono uwagi dotyczące rezygnacji ze definiowania „rejonów ratownictwa medycznego” ze względu na fakt, że definicja ta znalazła się w ustawie z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw oraz faktu, aby osoba wyznaczana na kierownika centrum powiadamiania ratunkowego posiadała wiedzę na temat pracy dyspozytora medycznego – poprzez wskazanie, iż osoba taka będzie wyznaczana przez wojewodę. Uwzględniono uwagi dotyczące utrzymania w mocy obecnych przepisów obowiązującego rozporządzenia w zakresie wpływu dysponenta na pracę dyspozytorów medycznych, poprzez wskazanie, że wobec wprowadzenia przepisu dotyczącego wyznaczania kierownika przez wojewodę, który zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym odpowiada za planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa uwaga została skonsumowana. W podobny sposób ustosunkowano się do uwagi dotyczącej propozycji usunięcia ust. 7 § 3. Zaproponowano pozostawienie zapisu w dotychczasowym brzmieniu bądź jego modyfikację.

Nie uwzględniono natomiast uwagi dotyczącej propozycji pozostawienia w obowiązującym brzmieniu § 24 dotyczącego ujednoczonego sposobu przekierowywania nadmiarowych połączeń dla wszystkich centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego, z uwagi na fakt, iż istniejący zapis wprowadza niedopuszczalne propozycje odbioru numerów alarmowych (np. tel. 998 przez ratownika medycznego, a tel. 999 przez strażaka). Celem powinno być zagwarantowanie odbioru numeru alarmowego danej służby przez odpowiednich pracowników. Nie uwzględniono ponadto uwagi dotyczącej konieczności odbycia szkolenia z zakresu

kwalfikowanej pierwszej pomocy, w przypadku gdy osoba zatrudniona na stanowisku operatora numeru alarmowego nie posiada kwalifikacji wymaganych dla dyspozytora PSP lub dyspozytora medycznego. Powodem nieuwzględnienia tej uwagi jest fakt, że w Ramowy program szkolenia operatorów numerów alarmowych rozszerzony został o zasady udzielania pierwszej pomocy, w tym umiejętność przekazywania stosownych poleceń przez telefon. Nie uwzględniono uwagi dotyczącej utrzymania w dotychczasowym brzmieniu § 25 z uwagi na fakt, iż niecelowe wydaje się rozszerzenie dotyczące znajomość jakiegokolwiek języka obcego, a znajomość języka angielskiego, niemieckiego i rosyjskiego powinna być preferowana. Wskazano bowiem, iż kwestia przydatności znajomości danego języka powinna być oceniana na poziomie lokalnym. Nie uwzględniono również uwagi dotyczącej § 29 – jak określono zmiany ograniczają zapotrzebowanie na etaty dyspozytora medycznego a ta część dyspozytorów która chciałaby pozostać w systemie, zostanie zmuszona do podróżowania na znaczne odległości, co znacznie podniesie koszty po stronie pracowników. Jako powód odmowy uwzględnienia ww. uwagi wskazano, że dyspozytorzy medyczni zatrudnieni przez dysponentów jednostek określonych w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, funkcjonujących na terenie działania centrum powiadamiania ratunkowego wejdą w skład wspólnych stanowisk kierowania (centrów powiadamiania ratunkowego). Przy czym integracja ta rozumiana jest również jako integracja na poziomie teleinformatycznym, co oznacza, że nie wszyscy dyspozytorzy medyczni będą umiejscowieni w centrach powiadamiania ratunkowego.

Projekt został również poddany konsultacjom z Wojewodami. Do projektu zgłosili uwagi: Wojewoda Dolnośląski, Świętokrzyski, Łódzki, Małopolski, Kujawsko – Pomorski, Warmińsko – Mazurski, Podlaski, Pomorski, Podkarpacki, i Zachodniopomorski. W ramach uwag zgłoszonych przez wojewodów uwzględniono, w większości uwagi Wojewody Łódzkiego, Podlaskiego, Wielkopolskiego oraz Podkarpackiego, które miały charakter doprecyzowujący, porządkujący i legislacyjny.

Cześć zgłoszonych przez Wojewodów uwag miała charakter postulatów niemożliwych do zrealizowania na poziomie zmian legislacyjnych w rozporządzeniu, a wymagających zmian o charakterze ustawowym. W tym zakresie wskazano, że uwagi zgłaszane przez wojewodów do projektu rozporządzenia zostaną rozpatrzone podczas prac nad projektem „Założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o zarządzaniu kryzysowym”.

Ponadto do projektu rozporządzenia zgłosiły uwagi Ministerstwo Zdrowia, Ministerstwo Finansów, Rządowe Centrum Legislacji oraz Rządowe Centrum Bezpieczeństwa. Z uwag zgłoszonych tych uwzględniono wszystkie uwagi Ministra Finansów oraz wszystkie uwagi Rządowego Centrum Legislacji, poza uwagą dotyczącą zdefiniowania podmiotu prowadzącego szkolenie, która to uwaga nie wydaje się być możliwa do uwzględnienia, ponieważ intencją projektodawcy jest wskazanie możliwie szerokiego kręgu podmiotów uprawnionych do przeprowadzania tychże szkoleń, mając jednocześnie na względzie, że niezbędną weryfikację w ww. obszarze przeprowadzi wojewoda. Nie uwzględniono uwagi Ministra Zdrowia dotyczącej zmniejszenia kryterium liczby mieszkańców obsługiwanych przez jedno stanowisko dyspozytora medycznego, ze względu na fakt, iż z posiadanych informacji wynika, że wskazywane w projekcie rozporządzenia kryterium 150 tys. mieszkańców na 1 stanowisko dyspozytora medycznego jest możliwe do zrealizowania. Uwagi zgłoszone przez Rządowe Centrum Bezpieczeństwa miały charakter postulatów o charakterze ogólnym. Nie odnosiły się w większości do konkretnych przepisów rozporządzenia, wskazując jedynie na brak spełniania wymogów ustawowych przez centra, kwestię niewyjaśnienia powodów nowelizacji rozporządzenia, przy jednoczesnych zmianach systemowych w ramach projektu „Założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o

zarządzaniu kryzysowym”, czy roli samorządu terytorialnego w odniesieniu do powiadamiania ratunkowego.

Projekt został ponadto skonsultowany z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. W dniu 27 października 2010 r. uzyskał pozytywną opinię ww. Komisji.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 ze zm.), projekt został udostępniony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej. W tym trybie nie zgłoszono żadnych uwag.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz na sytuację i rozwój regionalny.